

A SEBESÜLT ANGYAL

Meditáció Hugo Simberg: „A sebesült angyal” című festménye alapján

Nézem a képet. Vagy a kép néz engem? A három tekintet közül kettő rejtve van. Egy bekötött szemű angyal és egy fekete ruhás fiú. Egyik sincs a helyén. Egy fiúnak nem az a dolga, hogy maga elé meredve a semmi felé menjen. Előtte semmi, mögötte – a primitív hordágyon – egy megsebzett angyal. Angyal a hordágyon? Mit keres ott? Hogy került oda?

Ő sincs a helyén. De hát hol van az angyalok helye? Leesett a betlehemi mezők felett éneklő angyalkarból? Megsérült, amikor elhengerítette a követ? Vagy nem figyelt oda, amikor eligazítás volt a légióban, és az Atya-parancsnok azt mondta: mindenki maradjon a helyén, nem jött kérés a Fiútól, nem indulunk a kiszabadítására. Nem figyelt oda, és már ott is termett azon a kopár hegyen, és a lándzsa hegye őt is elérte? Vagy egy ravasz kiválasztottal küzdött egész éjszaka, akit nem tudott legyőzni, csak a csípőcsontját suhintotta meg a szárnyával, s az a szárny megroppant? Beleroppanhat egy angyal egy emberi csípőroppanásba? És kinek szedte a virágot? Miért olyan fontos, hogy mindenképpen meg kell őriznie? Fontosabb, mint a törött és vérző szárny? Ez nyomja el a fájdalmat? Angyali placebo? És a bekötött szem? Egy tús, akinek nem szabad tudnia, hogy hol járnak, hogy hová viszik? Vagy valaki, aki maga kérte, hogy takarják el a szemeit, mert a látvány elviselhetetlen?

És a fiú, aki rád néz? Dacosan? Dühösen? Azt kérdezve: Mit tettem? Azt kérdezve: Mit tettél? Azt kérdezve: Mit tettünk? Mivé lesz a világ, amelyikben meg lehet sebezni az angyalokat? Mivé lesz a világ, amelyikben meg lehetett ölni azt, akinek angyalok szolgáltak?

„És szél támad. És fölzeng a világ.
Mert megölhették hitvány zsoldosok,
és megszűnhetett dobogni szíve.
Harmadnapra legyőzte a halált.
Et resurrexit tertia die.”

(Pilinszky János: Harmadnapon)

Áldott húsvétot!

